

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

DÁMASA RUIZ-JARABA COLOMERA

přednesené dne 25. května 2005¹

I – Úvod

precedens není v projednávaném případě použitelný.

1. Tato předběžná otázka se týká zboží vyvezeného do třetí země, za které byly vybrány odpovídající celní poplatky a dovozní clo a které, poté co bylo předmětem nevratného zpracování, bylo krátce po navrácení těchto částek zpětně dovezeno do Společenství; podstatou otázky je, zda se jednalo o skutečný „dovoz“ do třetí země ve smyslu čl. 17 odst. 3 nařízení (EHS) č. 3665/87², a zda tedy vzniká nárok na vývozní náhradu.

2. Nejnovější odkaz v judikatuře nalezneme v rozsudku ze dne 17. října 2000, Roquette Frères³. Nicméně, jak dále vysvětlím, tento

II – Skutkové okolnosti a původní řízení

3. Hauptzollamt Hamburg-Jonas, instituce pověřená správou plateb Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) v Německu, jakožto žalovaný v původním řízení, vyhověl rozhodnutím ze dne 1. února 1996 žádosti Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH (dále jen „Eichsfelder“), společnosti zabývající se výrobou masa, žalobkyně v původním řízení, která směřovala k získání diferencované vývozní náhrady ve výši 36 653,23 DEM (odpovídající 18 740,50 eur) v souvislosti s vývozem 20 135 kg vykostěného hovězího a telecího masa do Polska, které v té době představovalo třetí zemi.

4. Jakožto důkaz o propuštění zboží do volného oběhu do země určené žalobkyně

1 — Původní jazyk: španělština.

2 — Nařízení Komise ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1384/95 ze dne 19. června 1995, kterým se mění nařízení č. 3665/87, co se týče zejména nezbytných úprav k provádění Dohody o zemědělství Uruguayského kola (Úř. věst. L 134, s. 14).

3 — Věc C-114/99, Recueil, s. I-8823.

předložila v souladu s ustanovením čl. 16 odst. 1 ve vzájemném spojení s ustanovením čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 3665/87 ověřenou kopií celního dokladu ze dne 30. prosince 1995, který potvrzuje, že předtím prodala vyvezené maso společnosti Appelt GmbH se sídlem v Cottbusu (Německo).

5. V rámci podrobných šetření příslušného inspekčního útvaru, Zollfahndungsamt Hannover, byly shledány následující skutečnosti:

V Polsku bylo hovězí a telecí maso zpracováno na rulády, a to společným vařením plátku masa, jednoho nebo dvou plátků slaniny, cibule, okurek a hořčice. Tyto rulády byly zpětně dovezeny do Německa, přičemž na základě smlouvy uzavřené dne 3. října 1995 mezi Appelt GmbH (dovozce) a dalšími dvěma polskými společnostmi byla při jejich dovozu do Společenství vybrána běžná cla.

Celní úřad v Toruni (Polsko) vyhověl žádosti o vrácení dovozního cla.

6. Dne 27. října 1999 Hauptzollamt požádal o vrácení dříve přiznané vývozní náhrady, neboť z podrobných šetření polských policejních orgánů vyplynulo, že zboží, které je předmětem tohoto sporu, bylo vyvezeno do Německa poté, co bylo provedeno zpracování stanovené ve výše uvedené smlouvě.

7. Dopisem ze dne 19. listopadu 1999 žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí stížnost, kterou Hauptzollamt zamítl jako neopodstatněnou svým rozhodnutím ze dne 21. října 2002.

8. Proti tomuto posledně jmenovanému rozhodnutí byla u předkládajícího soudu dne 26. listopadu 2002 podána žaloba, která je základem sporu v původním řízení.

III – Předběžná otázka

V souladu s čl. 3 odst. 6 této smlouvy jeden z uvedených společníků požádal dne 7. února 1996 o vrácení uhrazeného cla, přičemž ke své žádosti připojil oznámení o vyměření i příslušný vývozní doklad.

9. Za těchto okolností se Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení zahájené

v rámci žaloby, která u něj byla podána, a na základě čl. 234 třetího pododstavce ES položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

zanikl v průběhu dopravy v důsledku případu vyšší moci, dovezen do třetí země, a případně do určené třetí země ve lhůtě dvanácti měsíců po datu přijetí vývozního prohlášení:

„Má být čl. 17 odst. 3 nařízení (EHS) č. 3665/87 ve znění nařízení (ES) č. 1384/95 vykládán v tom smyslu, že je produkt považován za dovezený, jestliže je po svém propuštění do volného oběhu do třetí země podstatně zpracován nebo opraven ve smyslu článku 24 nařízení (ES) č. 2913/92 a jestliže je následně zpětně vyvezen do Společenství s vrácením cla a platbou běžné sazby dovozního cla?“

a) pokud existují vážné pochybnosti, pokud jde o skutečné určení produktu

nebo

b) pokud může být produkt zpětně dovezen do Společenství v důsledku rozdílu mezi výší náhrady uplatnitelné na vyvezený produkt a výší dovozního cla uplatnitelného na totožný produkt k datu přijetí vývozního prohlášení.

IV – Dotyčná právní úprava Společenství

10. Článek 5 odst. 1 nařízení č. 3665/87 [..]
stanoví:

„1. Výplata diferencované nebo nediferencované náhrady je podmíněna kromě toho, že produkt opustil celní území Společenství tím, že byl produkt, s výjimkou případu, kdy

Mimoto mohou příslušné úřady členských států vyžadovat dodatečné důkazy, které mohou ke spokojenosti příslušných orgánů prokázat, že byl produkt skutečně uveden na trh v dovážející třetí zemi v nezměněném stavu.“ *(neoficiální překlad)*

11. V souladu s článkem 16 nařízení č. 3665/87:

„1. V případě diferenciacie sazby náhrady podle místa určení je výplata náhrady podmíněna splněním dodatečných podmínek stanovených v člancích 17 a 18.“ *(neoficiální překlad)*

12. Podle článku 17 nařízení č. 3665/87:

„1. Produkt musí být dovezen v nezměněném stavu do třetí země nebo jedné ze třetích zemí, pro kterou je náhrada stanovena, ve lhůtě dvanácti měsíců po datu přijetí vývozního prohlášení; mohou být nicméně poskytnuty dodatečné lhůty za podmínek stanovených v článku 47.

[...]

3. Produkt se považuje za dovezený, jestliže byly splněny celní formalities propuštění ke spotřebě do třetí země.“ *(neoficiální překlad)*

13. Článek 18 nařízení č. 3665/87 upravuje podrobně způsob, jímž může být prokázáno splnění celních formalit.

14. Článek 11 odst. 3 první věta nařízení č. 3665/87 upřesňuje, že v případě neoprávněné výplaty náhrady je příjemce povinen vrátit neoprávněně obdržené částky, včetně jakékoli sankce uplatnitelné v souladu s odst. 1 prvním pododstavcem, zvýšené o úroky, jejichž výše závisí na době, která uplynula od výplaty do vrácení.

V – Řízení u Soudního dvora

15. Kancelář Soudního dvora obdržela předběžnou otázku dne 9. prosince 2003. Kromě Eichsfelder a Hauptzollamt je účastníkem řízení Komise Evropských společenství.

16. Věc byla přidělena třetímu senátu Soudního dvora. Veřejné zasedání se konalo dne 17. března 2005 za účasti Eichsfelder a Komise.

VI – Přezkum otázky

aktivního zušlechťovacího styku formou systému vrácení, musí tento nárok na náhradu existovat.

A – Vyjádření účastníků řízení

1. Eichsfelder

17. Žalobkyně v původním řízení navrhuje, aby byl čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 vykládán v tom smyslu, že produkt musí být považován za uvedený na trh a dovezený do země určené tehdy, pokud se po svém propuštění do volného oběhu stal v této zemi předmětem podstatného zpracování nebo opracování podle článku 24 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství⁴.

18. V případě, že k tomuto podstatnému zpracování došlo ve třetím státě, otázka, v jakém celním režimu bylo zpracování provedeno (propuštění do volného oběhu nebo aktivní zušlechtění), ztrácí pro účely nároku na vrácení význam. I když bylo hovězí a telecí maso upraveno na rulády a poté vyvezeno do Německa v rámci

19. Následné vrácení dovozního cla zaplaceného polským orgánům nemá žádný dopad na původní kvalifikaci dovozu. Zastávání opačného názoru by znamenalo neúnosné důsledky pro příjemce náhrad, který by musel nést riziko, že by *a posteriori* mohlo být usouzeno, že z důvodu událostí nezávislých na jeho vůli k vývozu nedošlo.

20. Eichsfelder během jednání uplatnila, že je málo pravděpodobné, že rulády dovezené do Německa byly připraveny z jím vyvezeného hovězího a telecího masa, neboť ve výrobní jednotce v Polsku nebyla provedena celní identifikace zboží. Kromě toho rovněž popírá, že bylo vráceno polské dovozní clo za hovězí a telecí maso.

2. Hauptzollamt

21. Žalovaná instituce uplatňuje, že z okolností případu projednávaného

4 — Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.

v původním řízení, zejména pak ze znění smlouvy ze dne 3. října 1995, vyplývá, že zúčastněné strany jednaly protiprávně a dopustily se podvodu umělým vytvořením podmínek pro získání výhody. Hauptzollamt, aniž by obvinil Eichsfelder, že věděla o podrobnostech operace, zdůrazňuje, že podvodná jednání třetí osoby v rámci žádosti o vývozní náhradu mají být posuzována jako běžné obchodní riziko. Příjemce neměl jednat v dobré víře, nýbrž se měl pomoci smluvních opatření přesvědčit, že zboží nebylo podvodným způsobem odkloněno ze svého místa určení.

a následném vrácení cla po zpracování zboží, byl zjevně zvolen pouze za účelem získání vývozní náhrady, a nepředstavuje tedy běžnou obchodní transakci.

3. Komise

22. Hauptzollamt se obecně domnívá, že nárok na diferencovanou náhradu je podmíněn splněním formalit spojených s propuštěním do volného oběhu do třetí země, mezi které patří zaplacení dlužného dovozního cla, jehož vrácení má za následek to, že je náhrada zbavena svého právního základu, jelikož vývozce za běžných podmínek nevstoupil na určitý trh.

24. Komise vysvětluje, že od roku 1998 informovala německé Ministerstvo financí o svém stanovisku, které se shoduje se stanoviskem Hauptzollamt. Podle Komise bylo hovězí a telecí maso zpracováno v rámci zušlechťovacího styku spojeného s vrácením dovozního cla před svým zpětným dovozem do Společenství. Toto vrácení, které provedly příslušné polské útvary, prokazuje, že dovoz zboží neproběhl v souladu s celními formalitami. Z toho plyne, že nedošlo k propuštění do volného oběhu, což zbavuje náhradu jejího právního základu.

23. Z předkládacího rozhodnutí rovněž vyplývá, že pokud jde o Hauptzollamt, jsou totožnost zboží a vrácení cla prokázány písemnými dokumenty. V projednávaném případě je zřejmé, že použitý způsob, spočívající v propuštění do volného oběhu

25. Komise dále upřesňuje podmínky, které musí splnit podstatné zpracování produktu, aby mělo dopad na celní kvalifikaci.

4. Stanovisko předkládajícího soudu

26. Finanzgericht Hamburg má pochybnosti, zda z hlediska práva Společenství projednávaný případ brání právní fikci uvedení na trh stanovené v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 a zda je žalobkyně povinna vrátit přijatou dovozní náhradu podle čl. 11 odst. 3 první věty.

B – *Posouzení věci samé*

27. Úvodem musím zdůraznit, že během jednání obhajoba Eichsfelder předložila argumenty skutkové povahy, které se neshodují se skutkovými tvrzeními, na nichž se zakládá usnesení Finanzgericht.⁵ Přísluší-li v rámci spolupráce stanovené článkem 234 ES vnitrostátnímu soudu, aby určil skutkové okolnosti, zahájím přezkum na základě zjištění uvedených v předkládacím rozhodnutí jakožto zjištěných skutečností.

28. Je namístě rozebrat obsah položené otázky, jejímž cílem je rozlišit, zda skutkové okolnosti, které byly vyloženy ve sporu

v původním řízení, spadají do působnosti čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 ve znění nařízení č. 1384/95. V souladu s tímto ustanovením je výrobek považován za „dovezený“ pro účely vzniku nároku na zaplacení náhrady, pokud „byly splněny celní formalities propuštění ke spotřebě do třetí země“. „Třetí země“ se rozumí země, která byla označena za zemi určení, vzhledem k tomu, že se jedná o ustanovení týkající se režimu diferencovaných náhrad, tedy náhrad vypočtených v závislosti na zemi vývozu.

29. Konkrétně vzniká otázka, zda se pre-sumpce stanovená v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 použije na zboží, které:

- a) bylo propuštěno do volného oběhu do třetí země;
- b) bylo podstatně zpracováno nebo opracováno;
- c) po vrácení zaplaceného dovozního cla bylo zpětně dovezeno do Společenství.

5 — Viz výše uvedený bod 20.

30. Uznávám, že argumenty uváděné ve prospěch výše uvedeného použití, které předložil Eichsfelder a zčásti i předkládající soud, se zdají být přesvědčivějšími než protichůdné argumenty předložené Hauptzollamt a Komisí.

Chceme-li kromě toho zvážit všechny argumenty, zdá se nezbytné upustit od některých právních kvalifikací přijatých předkládajícím soudem. Zejména existuje oprávněná kontroverze týkající se skutečnosti, zda zboží bylo propuštěno do volného oběhu nebo zda přinejmenším mělo jeho vyvezení konečnou povahu.

31. Podle instituce pověřené správou celnic v Německu neexistence propuštění ke spotřebě do třetí země představuje podvodné využití systému náhrad podle čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství⁶. Dodává, že pojem „podvod“ musí být v těchto souvislostech chápán jako pojem nesrovnalost, ke které došlo s cílem umělého získání výhody, a nikoliv jako pojem použitelný v oblasti trestního práva.

32. Komise kvalifikuje tuto situaci případu projednávaného v původním řízení jakožto zneužití práva ve světle článku 17 nařízení č. 3665/87, a nikoliv s ohledem na čl. 5 odst. 1. Sporné skutkové okolnosti zakládají zneužití, jelikož dotyčné osoby jednaly ve shodě s cílem utajit existenci pasivního zušlechtění, a mít tak užitek z diferencované vývozní náhrady. Na podporu svého tvrzení cituje rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Emsland-Stärke⁷.

33. Je namístě vycházet ze zjištění uvedeného v předkládacím rozhodnutí, podle něhož žalobkyně předložila v souladu s ustanovením čl. 16 odst. 1 ve vzájemném spojení s ustanovením čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení č. 3665/87 ověřenou kopii dovozního celního dokladu. Zboží bylo v zásadě považováno za dovezené ve smyslu čl. 17 odst. 3.

34. Z ustálené judikatury nicméně vyplývá, že potvrzení o celní expedici představuje jeden z nejdůležitějších důkazních prostředků, avšak je pouze vyvratitelným údajem o konkrétním provedení operace, na jejímž

6 — Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340.

7 — Věc C-110/99, Recueil, s. I-11569.

základě se uplatňuje náhrada⁸. Důkazní hodnota, která se tomuto potvrzení obvykle přikládá, se tak ztrácí, pokud se objeví oprávněné pochyby o účinnosti přístupu zboží na trh území určení, kde má být uvedeno na trh⁹.

— příloha B, kapitola I Mezinárodní úmluvy o zjednodušení a sladění celních režimů podepsané v Kjótu dne 18. května 1973, přijaté Radou jménem Společenství rozhodnutím 85/204/EHS ze dne 7. března 1985¹⁰;

35. Je přitom třeba se dotázat, zda podmínka stanovená v uvedeném čl. 17 odst. 3 má být považována za splněnou.

— článek 79 druhý pododstavec celního kodexu Společenství¹¹;

36. Sdílím názor Hauptzollamt a Komise, protichůdný názoru, který předkládající soud obhajuje ve svém rozhodnutí, podle něhož se věta „jestliže byly splněny celní formalities propuštění ke spotřebě do třetí země“ má vykládat v tom smyslu, že toto splnění případně zahrnuje i zaplacení dovozního cla.

— sedmnáctý bod odůvodnění preambule nařízení Komise (ES) č. 800/1999 ze dne 15. dubna 1999, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty¹².

37. Hovoří se o roli, kterou v této souvislosti mají hrát následující ustanovení:

38. Správným porozuměním těmto ustanovením získáme dojem, že celní formalities nezbytné k propuštění ke spotřebě zahrnují zaplacení případného dovozního cla, jelikož tyto formalities musí zahrnovat veškeré náležitosti, které vyžaduje dotyčná operace.

8 — Rozsudky ze dne 11. července 1984, Dimex (89/83, Recueil, s. 2815, bod 11) a ze dne 31. března 1993, Möllmann-Fleisch (C-27/92, Recueil s. I-1701, bod 13). V těchto dvou rozsudcích Soudní dvůr rozhodl o výkladu čl. 11 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 192/75 ze dne 17. ledna 1975, kterým se stanoví prováděcí pravidla vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 25, s. 1) a čl. 20 odst. 2 a 3 nařízení Komise (EHS) č. 2730/79 ze dne 29. listopadu 1979, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 317, s. 1), jejichž obsah je nicméně prakticky totožný s obsahem čl. 17 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 nařízení č. 3665/87.

9 — Výše uvedený rozsudek Möllmann-Fleisch, bod 15.

10 — Úř. věst. L 87, s. 8; Zvl. vyd. 02/02, s. 38.

11 — Výše uvedeno.

12 — Úř. věst. L 102, s. 11; Zvl. vyd. 03/25, s. 129.

39. Zmíněná příloha B Kjótské úmluvy definuje ve své kapitole I „propuštění ke spotřebě“ jakožto režim, prostřednictvím něhož zboží s konečnou platností vstupuje na celní území, přičemž tento režim předpokládá zaplacení případně vyžadovaných celních poplatků a dovozního cla a splnění všech nezbytných celních formalit.

40. Přehnaně doslovný výklad této definice by vedl k domněnku, že „celní formality“ jsou operacemi odlišnými od placení celních poplatků a cel. Zdá se, že předkládající soud dává přednost tomuto výkladu. Domnívám se však, že je třeba klást důraz právě na cíl, který sledují, tedy na propuštění zboží k volné spotřebě, spíše než na zvláštní technický smysl těchto „formalit“ .

41. Podle čl. 79 druhého pododstavce celního kodexu Společenství „propuštění zahrnuje uplatnění obchodněpolitických opatření, splnění dalších formalit stanovených pro dovoz určitého zboží a vybrání cla a poplatků dlužných ze zákona“.

42. I přes některé drobné terminologické rozpory není pochyb o tom, že se výše uvedené ustanovení řídí stejnou logikou jako definice obsažená v příloze B Kjótské úmluvy. Trvám na skutečnosti, že správný

výklad čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87 musí brát v úvahu konečný cíl diferencovaných náhrad, kterým je zajistit, aby subvencované produkty měly přístup na trh v konkrétně stanovené zemi, což vyžaduje splnění všech podmínek dovozu, včetně zaplacení dlužných poplatků a cel.

43. Kromě toho je třeba podotknout, že pokud jde o režim diferencovaných náhrad, vyměření těchto poplatků a cel je nejvýznamnější formalitou vzhledem k tomu, že výše příslušné náhrady je vypočtena na jejich základě.

44. Sedmnáctý bod odůvodnění preambule nařízení č. 800/1999 potvrzuje toto hledisko, když stanoví, že „splnění dovozních celních formalit spočívá především v zaplacení platných dovozních cel, což je nutné k tomu, aby produkt mohl být uveden na trh v dotyčné třetí zemi“.

45. Zdá se tedy zřejmé, že zaplacení dovozního cla patří k povinnostem stanoveným v čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87. Je základem prokázání dovozu a případně vzniku nároku na náhradu.

46. Z předchozího naopak vyplývá, že v důsledku vrácení dovozního cla zaniká presumpce dovozu a přiznané náhrady zároveň ztrácejí své oprávnění.

47. V ostatních věcech se v podstatě kloním k posouzení Hauptzollamt, podle něhož jednání třetí osoby v rámci žádosti o dovozní náhradu, která přivádějí vniveč účel, pro který byly náhrady přiznány, musí být posuzována jako jednání vycházející z běžného obchodního rizika, takže příjemce nemůže uplatnit svou dobrou víru vzhledem k tomu, že je povinen se přesvědčit, zda zboží nebylo odkloněno ze svého místa určení.

48. Zdá se, že k tomu, abychom dospěli k tomuto řešení, není ani nezbytné obvinít zúčastněné podniky ze zfalšování zušlechťovacího styku, jak to tvrdí Hauptzollamt a Komise. Ačkoliv výsledek této podvodné operace se ve skutečnosti podobá výsledku vyplývajícímu z uplatnění tohoto celního režimu, je zapotřebí držet se okolností, podle níž nebyla splněna jedna z podmínek pro přiznání vývozní náhrady. Je třeba dospět ke stejnému závěru, pokud jde o případnou kvalifikaci sporné transakce jakožto podvodné.

49. Tento přístup umožňuje vyhnout se přezkumu dopadu případného podstatného zpracování zboží, na něž se vztahuje náhrada, jak tomu bylo ve věci Roquette Frères.

50. Skutkové okolnosti uvedené věci se liší od skutkových okolností projednávaného případu, protože se týkají trvání nároku na vývozní náhradu za glukózový sirup v rámci aktivního zušlechťovacího styku, po němž následoval částečně zpětný dovoz přípravku zpracovaného na penicilin.

51. V uvedené věci si správní soud v Nancy kladl otázku týkající se významu čl. 5 odst. 1 posledního pododstavce nařízení č. 3665/87 v rozsahu, v němž stanoví jako podmínku vyplacení vývozní náhrady, aby byl produkt skutečně uveden na trh v dovážející třetí zemi v nezměněném stavu.

52. Soudní dvůr rozhodl, že v případě podstatného zpracování nebylo namísto vyžadovat dodatečné důkazy o tom, že byl produkt v nezměněném stavu skutečně uveden na trh v dovážející třetí zemi; k tomuto závěru dospěl rozбором teleologických prvků tohoto ustanovení, které umožňuje orgánům členských států bojovat proti zneužití,

k němuž dochází při zpětném dovozu vyvezeného produktu do Společenství.¹³

53. Podle Soudního dvora takové zneužití neexistuje, pokud byl produkt podstatně a nezvratně zpracován, přičemž došlo k jeho zániku jako takového a k vytvoření nového produktu náležejícího do jiné tarifní položky¹⁴.

54. Generální advokát Alber ve svém stanovisku k věci *Roquette Frères*, předneseném dne 3. února 2000,¹⁵ uvedl, že zákonodárce Společenství nechce bránit vývozu produktů Společenství za účelem opracování nebo zpracování v dovážející třetí zemi a že se jedná o využití produktu ve třetí zemi. Nezávisle na tom, zda definujeme operaci jako spotřebu, využití nebo skutečné uvedení na trh v nezměněném stavu, cíl je jasný: podstatné opracování nebo zpracování tento požadavek splňuje a z toho vyplývá, že v tomto ohledu nezáleží na celním režimu, v jakém bylo zpracování provedeno.

55. Aby bylo možno přezkoumat, do jaké míry je tato judikatura relevantní pro projednávanou věc, je namístě zdůraznit, že žádný z účastníků řízení nepopírá, že zboží dotčené v původním řízení bylo podstatně zpracováno ve smyslu článku 24 celního kodexu Společenství. Navíc je toto stanovisko zaujímano i předkládajícím soudem.

56. Rovněž nezamýšlím vyvozovat jakékoliv důsledky ze skutečnosti, že ve věci *Roquette Frères* byly sporné náhrady nediferencované povahy. Jak je vysvětleno v předkládacím rozhodnutí, podmínky stanovené článkem 5 nařízení č. 3665/87 se uplatní jak na diferencované náhrady, tak na náhrady ostatní, aniž by byl shledán jakýkoliv důvod, pro který by bylo třeba přiznat jinou kvalifikaci případné protiprávní povaze operace, která zahrnuje podstatné zpracování produktu, jehož vývozem vznikl nárok na náhradu vypočtenou podle země určení (předpoklad diferenciací).

57. Rozhodující specifčnost projednávané věci spočívá v tom, že bylo vráceno dovozní clo, což zpětně zabránilo tomu, aby zboží splnilo požadavek čl. 17 odst. 3 nařízení č. 3665/87; základ rozsudku *Roquette Frères*

13 — Bod 17 rozsudku *Roquette Frères*, který odkazuje na rozsudek ze dne 21. ledna 1999, *Německo v. Komise* (C-54/95, Recueil, s. I-35, body 45 a 46).

14 — Bod 19 rozsudku *Roquette Frères*.

15 — Recueil, s. I-8825, bod 56 a násl., jejichž četba může zvláště odhalit možný význam rozsudku.

byl omezen na určení, zda může být v případě, že došlo k podstatnému zpracování, zaplacení náhrady podmíněno podle čl. 5 odst. 1 nařízení č. 3665/87 předložením dodatečných důkazů o uvedení produktu na trh v zemi určení. Soudní dvůr měl za to, že je myslitelné zpětně dovézt do Společenství zboží, které bylo nevratně zpracováno, neboť se jedná o odlišný produkt. Omezil se tedy,

jak to vyplývá z bodu 19 rozsudku, na vyvrácení existence rizika zneužití.

58. I přes zdánlivou podobnost obou věcí z podrobného rozboru tedy vyplývá, že každá z věcí má jiný předmět a že řešení přijaté v rozsudku Roquette Frères nelze na projednávaný případ použít.

VII – Závěry

59. S ohledem na to, co bylo předneseno, navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na položenou předběžnou otázku následujícím způsobem:

„Článek 17 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1384/95 ze dne 19. června 1995, musí být vykládán v tom smyslu, že celní formalities propuštění ke spotřebě do země určení nejsou považovány za splněné, pokud je po zaplacení odpovídajícího dovozního cla zboží zpětně vyvezeno do Společenství, přičemž bylo toto clo předtím vráceno.“